

Jak jsem chytil ryby

Ondřej a Alena Fischerovi

Jako malý kluk jsem byl mimo jiné vášnivý rybář. O rybách jsem věděl snad všechno - co která ryba jí, kdy a kde se dá nejspíše ulovit a podobně. Zálibu mi trochu kazili zlí jazykové, kteří mě neustále znepokojovali tvrzením, že na ryby musí mít člověk prý jakýsi rybářský lístek... Ale nedal jsem se. Nejdřív jsem to zkoušel na potoce pod kameny, pak jsem dostal vlasce a háček, lidově zvaný pytláčka, a pořádal lovecko-objevitelské exkurze podél potoka v Lašřanech a na Jívové. Svou první udici jsem dostal ten rok, co jsme odjížděli na naši legendární dovolenou do Chorvatska, o které měla mamka před nedávnem svůj příběh. V duchu jsem se úplně viděl, jak z otevřeného okna nahazuji udici do hlubokého průzračného moře a vytahuji jednu rybu za druhou... Aby jste si nemysleli, že jsem nějaký nelida a necita, teda spíš neryba a necita, já ty ryby hned zase pouštěl, pač mi jich bylo líto. Já z toho měl dobrý pocit a ryby taky, ale pro změnu se na mě zlobil zbytek rodiny, který ryby taky moc rád, ale na talíři s bramborem! Moji největší obavou bylo, bych mohl chytit tak velkou rybu, že by vytáhla naopak ona mě, z okna do vody.

Jenže jak se často ukáže, skutečnost byla jiná než naše představy. U vzdálenosti okna od moře, uvedené v reklamním katalogu, někdo asi omylem umazal půl slova, a zrovna jak naschvál to bylo to "kilo-", zatímco „metr“ v katalogu zůstalo. Navíc to asi měřil vzdušnou čarou nebo já nevím co, zkratka můj sen o rybaření se rozplynul jak pára na hrncem. Když ráno vyrazíme k moři, po obědě tam dojdeme a celé odpoledne se pohrabeme po čtyřech zpátky nahoru. Pět, pokud budu počítat i vyplazený jazyk. Abych celou situaci rodičům ulehčil a nedošlo k mýlce v hodnocení mého duševního rozpoložení, strašně jsem se urazil a celé odpoledne se mnou nebyla řeč. Když konečně přišel dotaz, co mi je, že nemluví, začal jsem brečet jako krokodýl: „Uá, já jsem chtěl chytat ty rybišky! Já tady nebudu, já chci jet domů! Bé!“ Ve vzduchu se vznášel pohlavek, k mému úžasu ale taťka zavelel: „Neházejte flintu do žita, nějak se k moři dostaneme.“ Brzo jsme našli zkratku po skále, ale po té by mohla chodit tak horská koza a předtím by si ještě radši skočila uzavřít úrazové pojištění. Nakonec jsme k moři jeli autem. Zatímco všichni ostatní se vyvalili na písčité pláži a provozovali jakési, pro mě nezáživné a nepochopitelné plavání, já vyrazil s udicí na molo nedalekého malého přístavu, krajně potěšen zvěstí, že v Chorvatsku v moři není prý rybářský lístek potřeba. Rozbalil jsem udici a vyndal speciální návnadu, které podle mě nemohly chorvatské ryby odolat - český chleba. Ruce se mi chvěly očekáváním, když jsem zvedal prut k náhozu. Kdepak pstruzi, tady mě čekají exotické ryby mnoha barev a tváří! Tuňáci, makrely a mořské štiky! Švih a háček letí do vody. Vlasec se hned napjal! Zabrala! Teda spíš zabral! Překvapením jsem v první chvíli oněměl! Největší úlovek mého života! Na háčku byl zakousnutý..... luxusní gumový motorový člun Made in Německo! Průšvih! Co teď??? Jemně jsem zkusil třepotáním vlascem háček uvolnit. Špička se jen zakousla hlouběji do gumy. Ajajaj! V hrůze jsem čekal zvuk „Ššššš“.. Úzkostlivě jsem se rozhlédl. Nikdo se na mě nedíval, žádný občan Německa v dohledu. Zlehka, poněáhlu, abych nevzbudil nežádoucí pozornost, jsem vyndal z kapsy kapesní nůž a vlasce přeřízl. Následovalo nenápadné zmizení z přístavu. I pára by mizela nápadněji než já. Do přístavu jsem celou dovolenou radši nestrčil ani nos. Co kdyby mě někdo poznal, že. Jenže ouha. Já měl háček jenom jeden! Náhradní jsem si zapomněl vzít!

Tak skončil můj sen o exotických rybách Chorvatska, neodvezl jsem si ani jednu. Zato jsem si odvezl poučení, že naše sny a plány často přijdou vniveč. My totiž neumíme domyslet a předvídat všechno, co se stane. Zato Pán Bůh to umí. Jeho plány se vždycky splní. A jsou to samé dobré plány pro nás, i když jim někdy nerozumíme a nechápeme, kam nás Pán Bůh vede. Záleží jen na nás, jestli jsme ochotni přijmout Boží plán pro náš život, nebo si budeme dělat plány vlastní. Já už od té dovolené chci radši ten Boží plán, protože ty moje příliš často nevychází a vím, že ten Boží je lepší. Který si vyberete vy?